

HỒI 480

Tà Vương Tái Hiện

Bước qua bậc cửa, cả ba người như bước qua một khoảng trời đất khác, đứng từ ngoài đường nhìn vào, căn nhà chẳng có gì đáng chú ý, nhưng thực tế rất rộng, đầu tiên là công xưởng rèn sắt có tường làm bằng đất vảy quanh, mái ngói theo kiểu cong, chủ yếu là chế tạo mã đao, công cụ và thiết bị đều rất đầy đủ, từ đó có thể thấy sự hưng thịnh của ngành rèn sắt ở Thống Vạn thành.

Thành Chân thấy Từ Tử Lăng và Khấu Trọng để ý đến chất liệu đất sét của mái nhà bèn khoe: “Loại đất này ở đây rất phổ biến, tính kết dính rất mạnh, rất dễ tạo hình, ưu điểm lớn nhất là tính cách nhiệt, đồng ẩm hạ mát.”

Hai gã rất muốn hỏi mỗi khi Hách Liên Bột Bột xây một căn nhà, có phải không giết thợ xây thì cũng giết người thử độ kiên cố của bức tường hay không, nhưng nghĩ lại hỏi như thế thật là mất hứng, chỉ đành cố kìm lại.

Bạt Phong Hàn tiện tay rút một thanh mã đao, hỏi: “Thép từ vùng phụ cận chuyển tới phải không?”

Thành Chân đáp: “Nguyên liệu thép chủ yếu do Thiết Phất Do của Hắc Thủy Bộ cung cấp, cho nên những người làm nghề rèn sắt ở đây phải làm việc theo chỉ thị của y.”

Băng qua cửa sau của công xưởng là khoảng sân rộng, trên có lợp mái, trồng nho, dưới là giếng nước, cảnh sống rất đầm ấm.

Bên trong là nơi ăn uống ngủ nghỉ, trên vách tường bằng đất có khảm hoa văn làm từ gỗ, treo thảm lông làm trang sức, trong nhà có lò sưởi, rèm che sắc sỡ, đối với Từ Tử Lăng và Khấu Trọng là điều rất lạ lẫm.

Cuối cùng cùng là các kiến trúc phụ như bếp, nhà xí, chuồng ngựa, hồ ủ, phòng khách...

Thành Chân đã mất vợ từ lâu, có năm con trai hai con gái, cả bảy cháu nội, con gái đã xuất giá từ lâu, năm con trai thì có ba người lấy vợ nhưng vẫn ở cùng ông ta, kế thừa gia nghiệp.

Họ đều đối xử nhiệt tình với ba người khách, đón tiếp rất chu đáo, thể hiện tác phong hiếu khách của dân tộc miền tái ngoại.

Bữa cơm tối diễn ra trong không khí thân mật, những người tham gia đều là nam nhân nên ai nấy đều vui vẻ thoải mái cười nói.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại được một phen mở rộng tầm mắt, nghe được rất nhiều phong tục kỳ lạ của các dân tộc miền quan ngoại.

Chẳng hạn như tục cưới gả của Hề tộc, sau khi được trưởng bối hai bên đồng ý, chú rể sẽ “đánh cắp” cô dâu, sau đó chú rể và cô dâu cùng đến sống ở nhà gái, khi người vợ có thai, hai vợ chồng mới về nhà trai. Khấu Trọng hỏi Bạt Phong Hàn bằng tiếng Đột Quyết: “Người Đột Quyết có phong tục ‘đánh cắp’ cô dâu không?”

Bạt Phong Hàn nói: “Chúng tôi tương đối giống người Hán, tức là nhờ người làm mai đến hỏi cô dâu, bàn bạc phải dùng bao nhiêu gia súc để làm sính lễ.”

Con trai lớn của Thành Chân là Mộc Khắc đột nhiên sinh lòng cảm khái, chép miệng: “Sở dĩ bọn ta từ ngàn dặm xa xôi lặn lội đến Thống Vạn chính là vì muốn tránh người Đột Quyết của huynh, không muốn bị bắt làm nô lệ.”

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: “Thống Vạn tuy không phải là nơi thuộc về Đột Quyết nhưng vẫn nằm trong phạm vi thế lực của Đông Đột Quyết, vẫn không phải là chốn thật sự an lạc đâu.”

Thành Chân nói: “Tác phong của Đột Lợi và Hiệt Lợi khác nhau, Đột Lợi đối xử khoan dung với các dân tộc trong lãnh địa, không ngang tàn bạo ngược như Hiệt Lợi, mà Thống Vạn thuộc phạm vi của Đột Lợi, cho nên các dân tộc đều có thể sống hòa bình với nhau, ít khi có xung đột lớn.”

Mộc Khắc tiếp lời: “Cho nên mọi người ở Thống Vạn đều hy vọng Đột Lợi có thể đánh lui Hiệt Lợi, nhưng bây giờ tình hình Đột Lợi rất không ổn, một bên là đại quân của Hiệt Lợi đang áp sát, một bên là Lật Mạt lập quốc, khiến y gặp nguy, tình thế rất bất lợi cho y, chúng tôi chỉ đành cầu xin trời đất phù hộ cho y.”

Bạt Phong Hàn nghe kể im lặng không nói gì.

Từ Tử Lăng thắc mắc: “Trên miền thảo nguyên bao la này, hầu hết là các dân tộc du mục, làm thế nào xác định quốc giới hoặc lãnh địa chứ?”

Thành Chân đáp: "Các dân tộc có thực lực chiếm cứ các mục trường lớn nhỏ tùy theo mùa, lấy sông hồ làm giới tuyến, các dân tộc nhỏ và yếu hơn nếu muốn cùng sử dụng mục trường thì tiến cống cho chủ mục trường theo nhân khẩu, cũng giống như Thống Vạn mỗi năm đều phải hiến cho Đột Lợi binh khí và cung tên, xem như là nộp thuế vậy."

Khấu Trọng gãi đầu: "Thảo nguyên rộng lớn như thế này, địch lui ta tiến, địch tiến ta lui, làm sao có thể phân thắng bại được chứ?"

Bạt Phong Hàn nói: "Chiến tranh trên thảo nguyên không giống như đánh thành cướp đất ở Trung thổ, cuộc chiến ở đây diễn ra chủ yếu là giết người và cướp bóc để làm tiêu hao sinh lực của nhau, chẳng hạn vào năm Nhân Thọ triều Đại Tùy của các người, người Đột Quyết A Vật Tư Lực Sĩ đánh xuống miền Nam, mục tiêu tấn công là Khải Dân Khả hãn quy thuận nhà Tùy, một lần chết đi hai mươi vạn gia súc, khiến Khải Dân Khả hãn không thể nào phản kích được, còn thế lực của đối phương thì tăng lên, nhờ đó lại tiếp tục thực hiện hành vi giết người phóng hỏa, chuyện đó không cần phải nói nữa. Ở Đột Quyết, chỉ có người chết trên chiến trường mới được tôn trọng, bên cạnh năm mộ còn được đặt một tảng đá để làm dấu, có người được đặt cho tới cả trăm ngàn tảng đá..."

Mộc Khắc nói: "Còn các nam nữ thanh niên bị các dân tộc khác bắt làm nô lệ thì phải làm việc cho họ để duy trì chiến tranh."

Từ Tử Lăng cười khố nói: "Đây gọi là lấy chiến tranh nuôi chiến tranh! Chả trách nào Hiệt Lợi mỗi lần quấy rối, ngoại trừ giết người phóng hỏa còn giết rất nhiều người Hán, thì ra đây là một dạng chiến tranh tiêu hao sinh lực."

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Đây chính là điểm yếu của Hiệt Lợi, giỏi đánh cướp nhưng không giỏi giữ thành, cho nên mới phải dựa vào bọn tay sai chó má người Hán."

Bạt Phong Hàn nói: "Bây giờ có Triệu Đức Ngôn làm quân sư cho Hiệt Lợi, tình hình có thể sẽ thay đổi, cho nên nếu Hiệt Lợi hạ được Đột Lợi, chẳng những các dân tộc trên thảo nguyên mà người Hán cũng không thể sống yên được."

Thành Chân nâng ly nói: "Đã khuya rồi, ngày mai chúng ta trò chuyện tiếp!"

Ba người được sắp xếp ở phòng khách sân sau, đều dùng cùng một loại bùn đất để làm giường, tuy trong phòng ấm áp nhưng bọn gã vẫn chưa buồn ngủ, vẫn ngồi dựa tường nói chuyện.

Khấu Trọng hỏi: "Bọn ta làm sao đây, chả lẽ cứ ngồi bó gối ở đây chờ đợi tin tức của Chúc yêu phụ chứ?"

Bạt Phong Hàn nói: "Chúng ta chỉ chờ ba ngày, nếu Chúc yêu phụ không đến, sẽ lập tức đi tìm Mã Cát, nói không chừng vẫn còn kịp đó."

Khấu Trọng vẫn thắc mắc: "Thật kỳ lạ! Thạch Chi Hiền đến Hách Liên bảo, tại sao không vào Thống Vạn. Điều khiến người ta khó hiểu hơn là sao y không trốn vào nơi hoang dã mà lại đi qua chỗ đông người như Thống Vạn chứ."

Bạt Phong Hàn nói: "Cách giải thích duy nhất là Thạch Chi Hiền không thoát khỏi Chúc yêu phụ, cho nên quay đầu cấn lại, thậm chí đã từng giao thủ với Chúc yêu phụ. Chúc yêu phụ vì không đủ sức liều chết với y cho nên buộc phải xuống giọng cầu viện chúng ta."

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng chẳng nói lời nào, nhìn sang gã hỏi: "Có phải Lăng thiếu gia đã cảm ứng được gì không?"

Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Phong Hàn huynh đoán không sai, Thạch Chi Hiền không còn nhẫn nại nữa, quyết định toàn lực phản công."

Hai người kinh ngạc hỏi gã tại sao dám khẳng định như vậy.

Từ Tử Lăng hai mắt sáng lấp lánh, nói: "Hồi nãy ăn cơm và lúc vừa rồi nói chuyện với các người, ta đã hai lần cảm ứng được tà khí của Xá lợi, tuy lúc có lúc không nhưng rất rõ ràng."

Bạt Phong Hàn cả mừng: "Theo linh giác phi thường của Lăng thiếu gia, đêm nay chúng ta sẽ moi ra được y."

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Ta không tìm được y, bởi vì Xá lợi không ở trên mình y, đối với cảm ứng trước bữa ăn tối, ta còn tưởng là sai lầm, đến bây giờ mới dám khẳng định."

Hai người Bạt, Khấu đều ngạc nhiên.

Thạch Chi Hiền mang theo Xá lợi, bất tri bất giác trên người cũng nhiễm tà khí của Xá lợi, cho nên tuy giấu Xá lợi ở nơi khác nhưng tà khí vẫn bị Từ Tử Lăng cảm ứng được, từ đó có thể phán đoán được y sắp phản công.

Thạch Chi Hiền hai lần lên tới gần họ, rõ ràng là muốn tìm hiểu tình thế xong sẽ tấn công họ bất ngờ.

Bạt Phong Hàn vươn vai, cười nói: "Ngủ đi thôi!"

Hai người Từ, Khấu hiểu ý, vội tắt đèn, ngã đầu giả vờ ngủ, phát ra tiếng thở đều đều.

Trong bóng tối tĩnh mịch, ba người điều tiết vận khí, thủ thế chờ đợi.

Nếu Thạch Chi Hiền muốn ra tay thì sẽ chọn đêm nay, bởi vì sau một quãng đường dài họ đã mệt mỏi, bây giờ đến nơi an toàn chắc chắn sẽ ngủ say.

Quả nhiên không đầy nửa canh giờ, Từ Tử Lăng khẽ đập vào hai người, ý muốn nói lại một lần nữa cảm ứng được tà khí của Xá lợi trên mình Thạch Chi Hiền.

Cả ba người vẫn nằm yên, bởi vì bất cứ thay đổi gì, kể cả hơi thở, nhịp tim, mạch đập cũng bị Thạch Chi Hiền nhận ra.

Đối với người bình thường, đó là chuyện tuyệt đối không thể, nhưng Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đương nhiên dễ dàng làm được.

Họ không hề nghe thấy bất cứ tiếng động gì, chỉ dựa vào trực giác, cảm nhận được Thạch Chi Hiền đã từ trên mái nhà phóng xuống đất, áp sát tới cửa sổ nhìn ra chuồng ngựa, chỉ trong chớp mắt đã xoay người tựa sát lưng vào tường.

Cả ba người đồng thời loại bỏ hết tạp niệm, bình tĩnh chờ đợi. Không biết một kẻ bất chấp thủ đoạn như Thạch Chi Hiền sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với họ?

Thạch Chi Hiền lúc này đang đứng trước cửa của phòng khách, tuy không tận mắt chứng kiến nhưng ba người vẫn cảm nhận được tốc độ kinh hãi hết như quỷ mị của y.

Ảo Ma thân pháp quả nhiên bất phàm.

Trong thời kỳ cực thịnh, Bát Tử ấn pháp phối hợp với Ảo Ma thân pháp, khiến cho thiên hạ không ai làm gì được y.

Tứ đại thánh tăng tuy thắng được y nhưng không thể nào bắt giữ y lại.

Bây giờ họ có thể làm được không? Thạch Chi Hiền lặng lẽ vỗ một chưởng lên cửa.

Cánh cửa bằng gỗ dày vỡ vụn thành bụi, từ bàn tay phải của tên cao thủ Ma môn đáng sợ nhất này phóng ra ba thanh trủy thủ, nhanh như điện xẹt đâm vào cổ họng của ba người, hung hiểm đến cực điểm.

Ba tấm mền bung lên, cuộn vào trủy thủ.

Thạch Chi Hiền giật mình, rõ ràng là y bất ngờ trước sự chuẩn bị của họ, nên không lùi mà tiến về phía trước, xoay người một cái lách vào giữa hai tấm mền đang tung lên của Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn.

Trong căn phòng tối đến mức chìa bàn tay ra chẳng đếm được ngón, Tĩnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng lóe lên, từ góc độ này tầm nhìn của gã bị chặn lại cho nên không nhìn

thấy Thạch Chi Hiền, càng không thể tung đòn tấn công mạnh mẽ, gã bất giác thầm kêu lợi hại nhưng vẫn vung đao ra, Tinh Trung Nguyệt bay vào y tựa như một con linh xà về phía Thạch Chi Hiền đang đứng sau tấm mền.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều biết rằng không thể chiếm được thế thượng phong trước đối thủ cao minh như vậy, cả hai thầm than rồi nhích sang hai bên trái phải.

Hai tay Từ Tử Lăng biến hóa thành hàng trăm hàng ngàn ấn pháp khác nhau khiến Thạch Chi Hiền không nắm được ý đồ của gã, càng không thể chọn được phương pháp tấn công tốt nhất.

Bạt Phong Hàn hơi thối lui rồi tiến tới, Trảm Huyền kiếm đâm nhanh về phía Thạch Chi Hiền.

Hai bên đều toàn lực ra tay, không chút nhân nhượng.

Thạch Chi Hiền cười lạnh một tiếng, thối lui ra đến cửa, đòn đánh của Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng rơi vào khoảng không.

Cả ba người đều hít một hơi lạnh, điều này vốn không thể xảy ra, nhưng Thạch Chi Hiền lại dễ dàng làm được.

Phải biết rằng lúc này ba người đều cảm thấy y sẽ tấn công về phía Bạt Phong Hàn hoặc Từ Tử Lăng, thì ra đó chỉ là hư chiêu, cả ba đều bị lừa đến ngọt xót.

Họ lại một lần nữa mất thế thượng phong, vẫn bị Thạch Chi Hiền dắt mũi đi, nếu để Thạch Chi Hiền chạy ra khỏi phòng khách, có ai chặn được y? Vốn tưởng rằng có cơ hội bất ngờ đánh y trọng thương, chỉ hận sự việc đã diễn ra không như ý muốn.

Thạch Chi Hiền đã dùng công phá công, sau đó rút lui để phá thế thủ của bọn gã.

Họ vốn đã phòng thủ kín kẽ, nhưng lúc này lại đành phản công trong thế hạ phong, tìm cách vây khốn Thạch Chi Hiền ở trong phòng.

Đã biết rằng đây là cạm bẫy nguy hiểm nhưng vẫn phải chui vào.

Chỉ khi ba người liên thủ mới có thể hạ được tên ma đầu này.

"Xoạc, xoạc, xoạc!"

Trủy thủ cắm vào mền, tấm mền rách bươm, nhưng vẫn chặn được trủy thủ.

Bạt Phong Hàn múa cây Trảm Huyền kiếm biến thành một đóa kiếm quang, không thèm phòng vệ, lao thẳng về phía Thạch Chi Hiền.

Chỉ có buộc y phản công mới có thể chặn được thế lui của y để Từ Tử Lăng và Khấu Trọng thừa cơ tấn công, nhưng bản thân Bạt Phong Hàn có thể mất mạng.

Quả nhiên Thạch Chi Hiền cười lạnh, đổi lui làm tiến, hai cánh tay thu lại phát ra một màn kinh khí vững chắc như bức tường, chặn thế đánh của Từ Tử Lăng và Khấu Trọng lại, đồng thời chân trái đá bật ngang qua, mục tiêu là bụng dưới của Bạt Phong Hàn.

Nhanh, độc, chuẩn, hiểm.

Bạt Phong Hàn suýt nữa đã kêu mẹ ời, với kinh nghiệm và khả năng phán đoán của y, y nắm chắc chín phần mười là Trảm Huyền kiếm có thể trúng vào mé cổ bên trái của Thạch Chi Hiền, trước khi trúng cú đá của Thạch Chi Hiền, y đã lấy mạng được Tà vương. Vấn đề là Thạch Chi Hiền có tiếng là "bất tử", sao lại dễ dàng bị giết chết như vậy.

Giả sử Bất Tử ấn pháp của Thạch Chi Hiền có thể chặn được một đòn của Bạt Phong Hàn, Bạt Phong Hàn tất nhiên mất mạng.

Nếu y biến chiêu chuyển sang phòng thủ, như vậy sẽ mất đi ưu thế tấn công.

Trong lúc này, y rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Trong ba người, Từ Tử Lăng là người hiểu sự lợi hại của Thạch Chi Hiền hơn hết, lúc này cũng thâm thán phục võ công của y, gã ngằm bất ấn quyết, hai chân phóng lên khỏi mặt đất, khi đã lên cao đến trần nhà, một quyền từ trên đâm xuống để tìm chế khí kinh của Thạch Chi Hiền, tạo cơ hội cho Khấu Trọng phá vỡ chân kinh hộ thân vốn kín mít không một kẽ hở của y.

Khấu Trọng hiểu ngay ý của Từ Tử Lăng, gã lùi ra phía sau, áp sát vào vách tường, rồi sau đó mượn thân đao hợp nhất, đánh ra tám đòn tấn công, ánh đao hóa thành một mảng hoàng quang, bắn thẳng về phía Thạch Chi Hiền.

Nếu hợp cả hai người mà vẫn không phá được bức tường kinh khí phòng ngự xuất sắc nhất thiên hạ của Thạch Chi Hiền, Bạt Phong Hàn chắc chắn sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm đến tánh mạng.

Thạch Chi Hiền cũng thầm kêu khổ, trận chiến bây giờ vất vả hơn khi y giao thủ với Bích Tú Tâm, Tứ đại thánh tăng và Ninh Đạo Kỳ.

Sự hung hiểm của trận chiến với Bích Tú Tâm không phải ở sinh tử, Bích Tú Tâm tuy đạt đến cảnh giới Tâm hữu linh giác của Từ Hàng kiếm điển, nhưng vẫn chưa đủ để phá Bất Tử ấn pháp thiên hạ vô song của y, sự hiểm ác là ở chỗ y không nỡ lòng giết hại Bích Tú

Tâm. Cuối cùng đấu y đã thắng, Bích Tú Tâm bị trọng thương, y lại liều mình dùng chân nguyên cứu nàng, rồi đoạt trình tiết của nàng, từ đó mới có cuộc tình giữa chính với tà.

Hai cuộc chiến bị Tứ đại thánh tăng vây đánh, quá trình tuy hung hiểm, nhưng Tứ đại thánh tăng đấu sao cũng là người nhân từ, võ công đạt đến mức bác đại tinh thâm, nhưng sát ý không thịnh, nhờ đó y tuy không có cách nào chiến thắng nhưng vẫn có thể giữ mạng.

Khi giao thủ với Ninh Đạo Kỳ, y lại gặp sơ hở vì tâm linh xuất hiện sơ hở sau cái chết của Bích Tú Tâm, khi thấy tình thế không ổn, y lại dùng Bát Tử ấn pháp và Ảo Ma thân pháp đột phá vòng vây, Ninh Đạo Kỳ cũng không làm gì được y.

Nhưng lần này y cốt ý muốn thu thập ba người, nhưng bị ba người bày cạm bẫy ứng phó khiến y rơi vào tình thế khó khăn nhất.

Võ công Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn được rèn luyện thành qua hàng trăm trận chiến, chiêu nào cũng dùng mạng đổi mạng, không chừa chút đường lui nào.

Nếu y đánh một đòn không trúng, lập tức toàn lực rút lui, trong tình huống ta thua địch hơn, đấu cho y có thể miễn cưỡng lui ra khỏi căn nhà, ít nhiều cũng bị thương, sau đó có thể đột phá vòng vây hay không thì phải xem vết thương nặng hay nhẹ. Cho nên trong tình huống không còn sự chọn lựa nào khác, y bỏ đi ý nghĩ dụ họ ra ngoài, chấp nhận phân thắng bại với ba người trong căn nhà.

Căn nhà đất kiên cố này được xây dựng theo tiêu chuẩn của Hách Liên Bột Bột, tuy chưa được khảo nghiệm bằng mạng người như khi xây thành, nhưng cũng rất cứng rắn, tuy bốn bên có cửa sổ, nhưng vì quá nhỏ không thể chui qua, đường lui duy nhất là cửa lớn, y đã biết tận dụng lối ra này để tạo tình thế có lợi cho mình.

Dựa vào khí công, y nắm chắc đến chín phần là có thể phá vỡ được vách tường, nhưng chắc chắn sẽ bị thương vì lực phản chấn, tốc độ cũng vì thế mà chậm lại, biện pháp này không sử dụng được.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng quát một tiếng, phóng cây Trảm Huyền kiếm ra, nhưng người thì ngừng lại, bụng thóp vào trong rồi bật lên khỏi mặt đất, chân phải điểm vào chuôi kiếm, có nghĩa là y đã lấy chân làm tay, đấu cho Thạch Chi Hiền thì cũng là lần đầu tiên mới thấy được chiêu số kỳ dị này.

Cú đá phạt ngang của Thạch Chi Hiền không hề bị hạn chế bởi kết cấu cơ thể.

“Bốp!”

Từ Tử Lãng từ trên không trung tung một quyền vào bức tường khí của Thạch Chi Hiền, mới đầu kinh khí còn được giữ lại, đến khi kinh khí của Thạch Chi Hiền dồn ào ạt về phía gã, Loa Hoàn kinh dùng cách của Bảo Bình khí như một chiếc chùy sắt đâm thẳng vào khí tường, khiến Thạch Chi Hiền không thể nào mượn lực đạo để ứng phó với nhát đao dùng toàn lực chém tới của Khấu Trọng. Cách vận kinh thế này trước khi lấy được nguyên tinh của Xá lợi, gã không đủ sức thực hiện, do đó không sợ Thạch Chi Hiền nhận ra gã là Nhạc Sơn giả mạo.

Bức tường khí vốn tràn đầy lực đạo, kín kẽ liền lạc lập tức xuất hiện sơ hở, điểm mạnh nhất đã trở thành nhược điểm của y.

Biến cố này khiến Thạch Chi Hiền hết sức bất ngờ, lần đầu tiên y cảm thấy đã lọt xuống thế hạ phong.

Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng phá vỡ lớp tường khí của Thạch Chi Hiền đã bị Từ Tử Lãng kèm chế, bay thẳng vào ngực y.

“Keng!”

Thạch Chi Hiền dùng mũi chân đá bật vào thanh Trảm Huyền kiếm của Bạt Phong Hàn, Bạt Phong Hàn lập tức cảm thấy nhộn nhạo, chân đẩy kiếm cũng không còn sức, y kêu lên không ổn, Thạch Chi Hiền đột nhiên xoay tít, lao vào Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng như cơn gió lốc, lúc này Bạt Phong Hàn biết đã bị Thạch Chi Hiền mượn chân khí.

Từ Tử Lãng cảm thấy kinh lực của tường khí tăng lên cực mạnh, tựa như Thiên Ma đại pháp đang co cụm lại, gã là người từng tiếp xúc với chân khí của Thạch Chi Hiền nên nhận ra ngay, quát lớn: “Bất Công!”

Khấu Trọng vốn rất tin tưởng Từ Tử Lãng liền biến chiêu, thoái lui ra phía sau, Tĩnh Trung Nguyệt tựa như công mà không phải công, khiến Thạch Chi Hiền không tài nào nắm bắt được biến hóa của chiêu thức.

Thạch Chi Hiền cười lớn nói: “Thất lễ!”

Rồi như bóng ma lướt ra khỏi cửa trước mắt ba người.

- o O o -